

päw neid kord tulutakse. Mida warremine kapsta taimed mahha sawad, sedda mõnnusamine lähwad nemmad kaswama, sest et kewwadine willo taimed kossutab, agga suine pallaw neid üllestiig ärranätsitab ja mittokord kuulme: leh: hedki äwwitab, mis läbbi taimet nurja lähheb.

Ei saaks leiwa pubus meie kohhal ial ni rän: gaks minnema, kui rahwas suremat oolt aedade pärrast ette wõttaksid ja aast aastalt ennam kedo wilja mahha teeksid; agga kes wähhegi meie maal tallo:perredest káinud, küs se selgest teab mis weiked õue:ajad meie rahwal on, ja kudda mõn: nes kohhas sest weikest tükkist weel kolm jággo suiwilja põlluks tehakse, et agga üks o s sa aja: wilja tarwis järrele jääb. — Agga se asfi tulles nõnda: kurnatud põllul ei kaswa ennam wilja, sellepárrast kistakse nüüd rõwli kombel se piisoke rammo, mis wannal ajal õue aeda sanud, maa pinnast wälja ja rüüstakse kõik kohhad ühhes koos árra. Kes ses luggemisses omma majapid: damist otsego peglis nááb: se wõtko parremat nõu ette ja parremat tööd kátte, muido ei lähhe asfi ial parremine, waid kehwas tõuseb igga aasta suremaks.

Wimaks tulles weel sedda tähhentada, et üks: nes se läbbi leiwa pruuk ni sureks lähheb, et meie rahwal kedo wilja ei olle. Üks mõistlik per: renaene, kes náddal otsa iggapäw maitsewat ke: dust perrele oskab walmistada ei prugi poost sed: da wõrra leiba, kui teine, kellel kedo warra ep

olle. Wõtko seks ühtlase nõuks, murrelikkumal kombel õue: aedade eest oolt kanda, siis tõuseb teie maja: ellamise rikkus pea ni sureks, et keh: wuse keppike teie õue peält pöggeneb. F. R.

### Tenno Jummalä õnnistusse eest.

1. Laulkem tenno Jēsandall', Õnnistusse Jummalall'!  
Kikkem fige ilmaga Tedda, ke iks armoga  
Eõta annap tēprile, Eõki noril' kaarnile,  
Toidust innimissile.

2. Üрге wiitke eal sis Tälle laulda ütteliss':  
Jummal om ni armolik, Et ta annap sedda kē,  
Mes meil' waja ilma pāal; Pāstap meid ka hāddast tāal,  
Õnnistap meid siin nink sāl.

3. Kaerge siin ümbre: kaut, Kuis ta ilma hāga tāt!  
Temma loja: sõnna pāal Kaswap maast teil' leiba tāt;  
Alja, wātja hāitsewa, Põllo wilja kannawa,  
Teile toidust annawa.

4. Jēsa, ke meid armastap, Eggapāw meid õnnistap,  
Om ka nüüd meil' heldeste Eõki andnu rohkeste.  
Laulke rõõmsast Jēsandall'! Toge kuttust tenno tāt',  
Dummal armo Jummalall'!